

BERSZÁN GRÓF

Berszán gróf öreg napjaira a téli vadászkastélyában rendezkedett be, amely itt van épp nálunk a hegyi tisztáson, s amit a népnyelv három generáció óta már csak Palotadombokként emleget. A gróf, amikor Nichi Ulrache orvos ezredestől megtudta, hogy a szíve hamarosan elviszi, népes személyzetéből – tetemes végkielégítések mellett – mindenkit szélnek eresztett, egyedül Lit Ritát, a szobalányát tartotta maga mellett, aki akkor már két éve a szeretője is volt.

Berszán gróf úgy tervezte, nem spórol a puskaporral, ha már a szomorú vég úgyis elkerülhetetlen, így aztán attól kezdve mindketten meztelenül kószáltak minden különösebb cél nélkül a pincétől a padlásig a harminchat szobás ódon épületben, és ha egymásba botlottak – ez viszonylag gyakran előfordult –, eszeveszett szeretkezésbe kezdtek, teszem azt, a biliárdteremben, a szaunában, a borospincében, a konyhapulton vagy a télikertben. A kéjsóvár Berszán gróf tudta jól, hogy a túlzott szenvedély okozza majd szívének azt a Nichi Ulrache által megjósolt végzetes botlását, mégis minden alkalommal önfeledt, kamaszos hévvel engedett a kísértésnek, ha Lit Rita, bodor fürtjeit meglíbbentve, a tavasz illatát csapta felé. Lit Rita épp ellenkezőleg: a Berszán grófból áradó késő őszi esőszag bűvöletében élt, amely apró kristálypoharakat pendített meg a szobalány ernyedtt kamaszlelkében.

Berszán gróftól valóban úgy érte a vég egy késő júliusi éjszakán: a lány még elélvezett, ő már nem. Úgy merevedett meg, ahogy volt: álló micsodával. Az már barátok közt is kétszeres merevedés. Isten ezzel a groteszk szoborral kívánt emléket állítani a kontrollt vesztett kéjenceknek. Van ilyen.

Lit Rita egyáltalán nem esett kétségbe a gróf halálától, mivel előtte sem volt titok, hogy ez bármikor kilátásban lehet. Bebalzsamozta hát Berszán gróf testét, háziköntöst adott rá, beleit és belső szerveit pedig két nagy borlán formalinban a gróf ágya lábához állította. Attól kezdve a halott Berszán gróftól szolgált tovább – akinek a köntösből kikandikáló tekintélyes hímtagja naponta többször is bűnös gondolatokat ébresztett benne –, a különbség lényegében csak annyi volt, hogy azontúl ő maga számolta ki magamagának a havi bérét és a konyhapénzt, minden hónap 13-án, egyetlen alkalommal sem mulasztva el, hogy aláírja az év végéig gondosan előkészített bizonylatok közül a soron következőket.

Lit Rita még Berszán halálának napján kiszámolta, hogy a gróf fiókjában csak karácsonyig van elég pénz a számára, így aztán fontolóra vette, hogy akkor ő maga is befejezi a földi pályafutását. De akkor még a számtalannak tűnő lehetőségek közül nem tudott volna rábökni csupán egyre, ami a kilépés módjának szerinte legalkalmasabb lehetősége lehetne – és ez természetesen az ő helyzetében tökéletesen érthető.

Melyik nő ne akarna még élni, ha a szerelmének egyfolytában áll a mi-csodája?

Mi tagadás, Lit Rita az elkövetkező hónapokban több alkalommal engedett is a kísértésnek, és – bár tudta, hogy ez nem helyes – ugyanúgy vonaglott és nyögdecselt Berszán megmerevedett testén, mintha a gróf még mindig élne, és bohókás beceneveket sugdosna a fülébe, miközben ő a képzelet fenyőszagú tisztán újabb és újabb duci kis őzgidát simogat meg, és ettől minden alkalommal nevetnénekje támadt. Ha van igaz szerelem, akkor Lit Rita ezekben a pillanatokban valami ilyesmit érzett – kár, hogy a gróf már nem volt abban az állapotban, hogy bármit is érezhetett volna. Van ilyen.

Teltek-múltak a napok, hónapok, és Lit Rita boldog volt. Minden nap elvégezte a kastély körüli teendőket, ebédet, vacsorát főzött két személyre, igaz, a gróf nemigen nyúlt a saját adagjához. Amikor augusztus végén a kamrából elfogyott az összes tápszer, Lit Rita gondolt egyet, és szabadon engedte a gróf díjnyertes agarait, azok pedig csaholva, felpezsdülve szétfutottak a környező erdőségekbe. Vadnyulat évekig nem is lehetett látni aztán az egész környéken, csak miután az erdészek nagy ügyel-bajjal kilőtték végre az elvadult vadászkutyákat, kezdtek el újra szaporodni a fülesek.

De Lit Rita minderről mit sem tudott. Képzeletében megérkezett a boldogság szigetére, egy elvarázsolt kastélyban élt, amelynek egyszerre volt úrnője és szobalánya, és ha elunta az évekkel korábban elhunyt grófnő ruháit, ékszereit próbálgatni a tükör előtt, ha betelt a pincéből ládászámra felhordott nemes borokkal, még mindig ott volt a Berszán gróf fallosza, amely gazdája halála után sem kívánt lankadni, megszámlálhatatlan gyönyört szerzve a szobalánynak.

November végén Lit Rita még összegereblyézte Berszán udvarán az avart, egy rozoga talicskával behordott annyi tüzelőt a kandalló elé, amennyi számításai szerint december végéig kitarított, majd becsukta a kastély hatalmas ajtószárnyait, és attól kezdve nem nyitotta ki többé. Utolsó heteit a szóltan szerelem édes bűvöletében töltötte, többnyire Berszán baldachinos ágyában, szorosán a gróf testéhez simulva. Ha a gróf egyik éhes agara kitarítóan vonyított a kastély előtt, leakasztotta a falról az egyik mives vadászpuskát,

résnyire nyitotta az ablakot, és vaktában belelőtt az éjszakába. Ettől aztán újra csend lett.

Karácsony este Lit Rita feldíszítette az előre bekészített fenyőfát, megajándékozta magát a grófné egyik gyémánt nyakékével, Berszánt pedig egy vadonatúj köntössel lepte meg. Aztán az ágyban, a gróf mellett üldögélve elköltötte az utolsó vacsoráját, bebalzsamozta a saját testét is, és bevette Berszán összes altatóját. Nem meghalni akart, csak tovább álmodni a már ébren elkezdett álmot a boldogság szigetéről, az elvarázsolt kastélyról, ahol végre zavartalanul boldog lehetett a szerelmével, aki ráadásul szintén nem zavarta.

Így találtak rájuk néhány hét múlva az erdészek is, akik végül mégis rászánták magukat, hogy a szétszéledt agarak ügyében felkeressék a grófot. Ott feküdtek a baldachinos ágyban, Berszán új köntösében, amelyből kilógott a micsodája, Lit Rita pedig szorosán mellé bújva, anyaszült meztelenül. Olyan volt az egész, mint egy pajzán festmény, és bár mindketten halottak voltak, kétség sem fért hozzá, hogy iszonyúan boldogok. Ha már meg kell halni, csakis így érdemes – mondogatták a kalapjukat a kezükben tördelő megrökönyödött vadászok, akik még jó sokáig bámészkodtak a baldachinos ágy előtt, és közben mindenre gondoltak, csak épp az agarakra nem.